

Aasalillede õitsemise aeg

MICHELLE
MAJOR

Originaali tiitel:
Michelle Major
Wildflower Season
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2021 by Michelle Major
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B06412822
ISBN 978-9949-82-913-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

See raamat on pühendatud kõigile lugejatele, kes usuvad lootusse ja õnnelikesse lõppudesse. Meil on teid ja teie usku maailmasse vaja – aitäh valguse eest, mida te kiirgate!

ESIMENE PEATÜKK

„ÜKS VEEL.“

Emma Cantrell laksas lapiti käega kulunud tammepuust baari-letile, pilk ainiti enda ees seisval tühjal napsuklaasil. „Palun.“ Baarmeni kaastundlikule pilgule ta ei vastanud. Maailmas oli küll- laga inimesi, kelle käsi käis Emmast halvemini.

Isegi kui tema elu oli üks tilkuv ja kokkunätserdatud segadus.

Ta vedas sõrmega üle teise käe küünte. Enne Magnolia aega olid tema käed olnud pehmed ja küüned regulaarselt hoolitsetud. Nüüd oli lakk peaaegu täiesti maha kulunud. Küüned olid eba-ühtlased ja sakilised, nahk vajas hädasti niisutust. Ta keeras käe teistpidi ning uuris villi, mis oli eile tekkinud, kui ta mitu tundi uue maja eesõues männiokkaid kokku rehitses.

Maja, mis paistis olevat võtnud endale elueesmärgiks teda põhja vedada.

„Kas tahad, et ma su vennale helistaksin?“ küsis lahke halli- päine baarmen Al madalat klaasi merevaigukollase vedelikuga tema ette asetades.

„Issand, ei mingil juhul.“ Viimane, mida Emma praegu vajas, oli see, et Ryan teda päästma tuleks. Jälle. „See jääb mul viimaseks ja ma lähen jala koju. Kõik on korras.“

„Kui sa nii ütled.“ Al kergitas üht puhmaskulmu, ent ei hakanud vastu vaidlema, ehkki oli päevselge, et Emma praegusele olukorrale ei saanud parimagi tahtmise juures omistada sõna „korras“. Ta istus Põhja-Carolina osariigis Magnolia linnas kohalikus kõrtsis, pesemata ja kleepuv, kuivanud higi nahal korpas, ning kogu tema elu oli pea peale pööratud viie pika päevaga täis rakuksuivaid äikesetorme ja hävitavaid tuuli.

Magnoliasse kolimisest ja varem kuulsale kunstnikule Niall Reedile kuulunud lagunenu maja ostmisest pidi saama uue peatüki algus. Viis, kuidas ohjad jälle enda kätte haarata. Värske hingamine. Selle asemel oli see kiirelt muutunud peadpöörivate mõõtmatega katastroofiks.

Kindlustusametnik, kes oli tulnud maja kahjustusi üle vaatama, oli seda nimetanud sajandi tormiks. Selliseks, mis tabas ootamatult ammu enne tormihooaja algust.

„Ma ju ütlesin,“ oli ema öelnud, kui ta möödunud nädalal helistas, hääles kõlamas hillitsetuse ja põlguse pinge.

Keegi ronis tühjale baaripukile tema kõrval ning Emma ei pööranud pilku. Ta ei tahtnud täna õhtul kellegagi rääkida. Ega üldse mitte kunagi.

Siis jõudis tema ninna värskest küpsetatud küpsiste lõhn. Hilisõhtul kohalikus kõrtsis ei olnud see just tavapärane.

Ta heitis kõrvalpilgu naisele, kes tundus olevat temaga üsna ühevanune. Naine pöördus ja sundis näole vesise naeratuse. „Loodan, et sul pole seltskonna vastu midagi.“

Emmal oli küll, aga hapra punapea silmad olid nii õnnetud, paistes ja verd täis valgunud, et Emma ei suutnud seda välja öelda. Sama hästi oleks võinud kutsikale jalaga anda.

Ta heitis pilgu peaaegu tühjade baaripukkide reale. Üks mees oli oma õllekõhu samuti leti vastu sättinud, ent tema istus kauge-

mas otsas, silus habet ja vahtis tühja kannu, nagu suudaks selle mõttejõul uuesti täis manada.

„Käid siin tihti?“ uuris tema kõrval istuv naine ninaga tõmmates.

„Ta on meie kõige uuem püsikunde,“ vastas Al rätikut üle öla heites ning pilgutas samal ajal Emmale silma.

Emma ei osanud öelda, miks see teade teda lohutas. Ehk igatsetes ta nii meeleheitlikult kuhugi kuuluda, et oli nõus igasugusest liitlasest kinni haarama.

„Kui tore.“ Naine silmitses Emma napsuklaasi. „Ma võtan sedasama, mis temagi.“

„Üks klaasitäis murede unustamise vedelikku, kohe saab.“ Al läks jooki valama ning naine tõi kuuldavale vaikse naeru.

„Kas see tõesti toimib?“

Naise hääl kõlas nii lootusrikkalt, et Emma surus hambad kokku. Lootus oli üks tüütus.

„Täna õhtul unustad selle mõneks ajaks ära,“ kostis ta, „ja homme võid oma probleemide asemel peavalule keskenduda.“ Ta heitis pilgu naise elegantsele käele. Letile trummeldavates sõrmedes sätendas kaunis teemantsõrmus. Pimestavalt suur ja peaaegu veatu. „Las ma pakun, jamad kihlatuga?“

„Tema perekond vihkab mind,“ pomises naine ja rehmas käega üle põskede.

„Sa ei tundu sedasorti, kes kellelegi ei meeldiks. Muinasjutuprintsessid meeldivad kõigile.“

„Mina olen Holly, printsessi täielik vastand, ja selles osaliselt häda ongi.“ Naine sirutas käe samal hetkel välja, kui Al tema klaasi tõi.

„Terviseks, mitteprintsess Holly!“ Emma kergitas käe surumise asemel vastuseks oma klaasi. „Mina olen Emma.“

Viskit rüübanud, tõi Holly kuuldavale sisina ja läkastava kõha. „Kõrvetab,“ ahmis ta õhku.

„Selles mõte ongi,“ tähendas Emma viimast niiskust huultelt lakkudes. „Kõrvetamine tähendab, et suudad veel midagi tunda.“

„Ma vist hakkab oksele.“

„Tõmba hinge,“ soovitas Emma. „Mul ei ole täna tuju vetsu-
poti kohal võõra juukseid kinni hoida.“

Holly itsitas ja surus kaks sõrme suule. „Ma kasvasin Magnolia-
lias üles ega ole siin baaris kunagi käinud. See tundus alati nii
hirmus, aga tegelikult on siin täitsa mõnus.“

Emma kergitas kulmu ning Al astus nägu krimpsutades lähema-
male. „Seda kohta pole küll seni veel mõnusaks kutsutud. Veel
üks ring, daamid?“

„Igatahes.“ Holly lõi särama.

„Kaks vett,“ sõnas Emma baarmenile. Ta ei kavatsenud selle
eest vastutada, et armas, naiivne Holly purju jääb.

„Ja klaas valget burgunderit,“ lisas Holly. „Kas teil Mont-
rachel'd on?“

Al saatis Emmale ilmselges segaduses pilgu.

„Valge vein,“ tõlkis Emma. „Aga me jääme praegu vee juurde.
Sa tellid nagu printsess,“ lisas ta Hollyle.

„Kui ma Brettiga esimest korda õhtust sööma läksin, tellisin
sellist veini, mida müüakse pakis. Tema ema naeris mu üle. Pärast
seda tegin veinid endale selgeks.“

Emma tegi grimassi. „Ja see on su tulevane ämm? Ma loodan,
et ta elab riigi teises otsas.“

„Ta elab Brettii majast Bostonis paari tänavavahe kaugusel,
ehkki suurema osa ajast jääme me DCsse, sest...“ Holly pigistas
silmaid kinni. „Kui ta just minust enne lahku ei lähe, sest ma käi-
tun nagu lollakas. Tema perekond on meie kohtumisest peale teda
survestanud mind maha jätma. Ma pole ligilähedaseltki printsess.
Ma olen üks väikelinnaplika, kes isegi ülikoolikraadi ei saanud.“
Ta kehitas õlgu. „Töötan küünetehnikuna.“

„Sul on tõesti kenad küüned,“ tähendas Emma. „Panin seda kohe tähele.“

Holly naeris rõõmutult. „Me kohtusime Brettiga, kui ta salongi manikööri tegema tuli.“

„Su tulevane käib maniküüris?“

„Tal oli üks üritus ees.“

„On ta reaalselt prints või filmitäht või midagi?“

„Midagi,“ sosistas Holly.

Al tõi vett. „Kindel, et kõik?“

„Jah, aitäh.“ Baarmeni lahkudes saatis Emma oma kaaslasel kavalalt pilgu. „Aga ma võin veel selleni ka laskuda, et joodan su täis, et sa mulle oma saladused välja lobiseksid.“ Holly oli üle mitme nädala parim viis omaenda muredele mitte mõelda.

„Ta tegeleb poliitikaga,“ seletas Holly peaaegu vabandavalt.

„Mis sorti poliitikaga?“

„Ühendriikide senaatori tasemel.“ Holly hammustas alahuulde.

„Su kihlatu on senaator?“

„Massachusettsist.“

„Oot.“ Emma tundis, kuidas ta suu lahti vajub. „Sa oled Brett Carmichaeliga kihlatud?“

Holly noogutas.

„Kui vana sa oled?“ Sellest lihtsast noogutusest saadud šoki tõttu unustas Emma head kombes täiesti ära.

„Kakskümmend neli. Ta on minust kaksteist aastat vanem. Tema ema ei salli seda ka.“

„Sa ikka tead, et tema perekond on sisuliselt Kennedyte teine tulemine, eks?“

„Mul on tema perekonnast ükskõik.“ Holly hääles kõlas terasene noot, mida Emma ei olnud seal oodanud. „Ma armastan teda. Ma tahan kogu ülejäänud elu temaga olla. Ükskõik mida tema

ema minust arvab – mida üldse keegi minust arvab –, minust saab hea naine. Mind ei huvita poliitika ja kuulsus. Ma tahan ainult temaga olla.“

Emma puudutas käega kõri, mida korraga ootamatud tunded nõõrisid. Ta oli ise korra abielus olnud ja arvanud, et oli leidnud mehe, kes temast samamoodi mõtles. Ta oli uskunud, et Martin armastas teda tema enda, mitte tema perekonnale kuuluva raha ja sellega kaasnevate hüvede pärast.

Üks kallis, piinlik, südantlõhestav lahusus näitas talle, kui väga ta eksis. Järjekordne viga, mida emale meeldis talle nina alla hõõruda.

Ent Hollyt ta uskus, kui too oma siirust kinnitas. Kuidagi oli aru saada, et see naine ei oska valetada. Poliitiku naise jaoks mitte just kõige mõistlikum iseloomujoon, ent korraga tundis Emma end uue sõbranna suhtes ootamatult kaitsvalt meelestatult.

„Miks peaks Brett Carmichael sind maha jätma? Kui sa teda armastad ja tema sind ka, siis...“

„Ma rikkusin pulmad ära ja tema ema üritab teda veenda, et ma tegin seda meelega. Tema pere arvab, et ma valmistan talle piinlikkust ja lähen talle maksma karjääri ja kõik seni saavutatu. Mitsy Carmichaeli sõnul olen ma isekas ja lapsik ja jään talle koor-maks kaela.“ Ta tõmbas ninaga. „Brettil on suured eesmärgid. Valge Maja kaliibriga.“

„Kas sina tahad sellist elu?“ küsis Emma vaikselt. Ta teadis väga hästi, mis juhtub, kui üritada suruda ennast raamidesse, kuhu pole lootustki mahtuda. Raamidest välja murdmine oligi see, mis oli ta Magnoliasse toonud. Paar nädalat oli maailm tundunud võimalustest tulvil. Kuni võimas torm kõik tema unistused maatas tegi.

„Ma tahan temaga olla, ükskõik mis saab.“ Holly hääles kõlas jälle seesama otsusekindlus ja naise pilk leebus, kui ta ilmselgelt armastatud mehele mõtles.